

zuster haar aan — er was Leonie iets geopenbaard. . . .

Terstond kreeg Marie spijt — zij had naar Leo willen toegaan, met teedere woorden en liefkoozingen haar heftigheid weer goedmaken. . . . Maar zij voelde dat het niet ging. Zij stond op en verliet de kamer — de oudere zuster bleef alleen.

Er was een hevige wind opgestoken; buiten gierde hij door de straat; bij vlagen sloeg regen tegen de ruiten. Leonie zat geheel alleen in haar woonvertrek. Het sloeg negen uur — Marie was niet teruggekomen. Leonie had het middagmaal voor zich alleen laten binnenbrengen en het daarna bijna onaangeroerd weer doen wegnemen — zoo pas had zij trachten te handwerken, maar de haakster lag vóór haar op de tafel, en zij staarde, met de handen in den schoot, de armen rustend op de zijleuningen van haar stoel.

Nog geen oogenblik hadden haar gedachten losgelaten wat Marie haar ontstellend in 't gezicht had geworpen: zij kon niet liefhebben zoo als haar zuster en zooveel anderen. . . . Voldaan had zij geleefd in haar vaststaande meeningen omtrent naastenliefde, zonde en deugd — niets anders en niets beters was een mensch opgelegd te doen dan te handelen naar deze principes; daaraan had Leonie geen oogenblik getwijfeld. Maar nu in eens was voor haar oogen een nevel gescheurd; zij zag het: haar was voor altijd iets onthouden.

Zij was menschen genegen geweest: haar ouders, haar zuster, Dirk, vriendinnen. . . . Zij wist dat men haar „een lief meisje” noemde, waarmee men vaag bedoelde iemand van een gelijkmatig humeur en inschikkelijken aard, bereid om als het voorkwam een ander een dienst te bewijzen of een genoegen te doen. Dat er warmer, inniger gevoelens bestonden tusschen menschen onderling: tere sympathie, hartstochtelijke overgave, geheel-zelfvergeten dienen van een ander — nu eerst begréep zij het.

En ineens doorschokte het haar en stond zij rechtop — in den spiegel tegenover haar zag zij haar verschrikt bleek gezicht. Den heelen avond had zij alleen aan zichzelf gedacht — waar was Rie? Toen zij de huisdeur achter haar zuster had hooren dichtvallen, had Leonie begrepen: ze gaat naar Betsy. Nu gaf zij zich ineens rekenschap: wat deed Rie bij Betsy? Misschien was Betsy van het begin af van hun tweeën de vertrouwde geweest — nu was Rie met haar gaan overleggen — god ze hadden misschien al besloten dat Rie nu terstond naar Van Hiltum toe zou gaan. Leonie liep de kamer uit en zette in de gang met bevende vingers haar hoed op en trok haar mantel aan — ze wilde naar haar zuster, gauw. En terwijl zij voor den kapstok stond en niet klaar kon komen door zenuwachtigheid, kwam er een denkbeeld bij haar op, dat haar terstond wat van haar kalmte en zelfbeheersching teruggaf: zij zou aan Rie vragen of Van Hiltum dan niet kon scheiden, haar zien over te halen om tot zoolang te wachten. Dát had zij moeten zeggen vanmiddag — maar zij was zoo ontsteld geweest over Rie's plan. . . .

Zij ging het woonvertrek weer in om het gas uit te draaien. De kamer lag daar eenzaam stil in het lamplicht — en ineens zag Leonie Rie en Betsy voor zich zooals die nu daarginds samen zaten, tegenover elkaar, aldoor elkander aanziend, en gedempt sprekend. Zij leunde tegen een kast aan, machteloosheid voelend door haar heele lichaam, een zwaarte in armen en beenen. Menschen voelden regelrechte sympathie en liefde voor elkaar, spontaan zonder bijgedachten — ze vonden de juiste woorden en den weg naar elkanders hart — zij stond daarbuiten. Rie had haar doorzien en minachtte haar — nu was ze verhard en ongevoelig voor al wat zij zeide. Zij was voor altijd door God verworpen — zijn werktuig mocht zij niet zijn.

